

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9819

гр. София, 12.03.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
закрито заседание на 12.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

като разглежда дело номер **2202** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на А. К. С., [дата на раждане] в Р И., гражданин на И., чрез адвокат К. от САК, срещу отказ за виза тип „D“, издаден от Г. Г., КДЛ в Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република И..

В жалбата са изложени съображения за допуснати нарушения на процесуалните правила и материална незаконосъобразност - нарушения по чл. 59, ал.2 т.4 АПК като липсвали мотиви. Претендира, че с постановяването на отказа жалбоподателят е лишен от възможността да упражнява законно трудова дейност при наличие на изрично разрешение от компетентен държавен орган. Твърди се засягане на основни човешки права и свободи по ЕКЗПЧ

По тези съображения се иска от съда да постанови отмяната на оспорения отказ.

С оглед изложеното съдът на първо място е длъжен да направи проверка дали подадената жалба е допустима на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ.

Съгласно посочената разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ (виза „D“) не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

Съдът намира, че в случая с оспорения отказ не са засягат защитени от ЕКПЧ права, заявлението е за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) и съдебното производство е недопустимо на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ съставлява предвиденото в чл. 120, ал. 2 от Конституцията изключение от общата клауза за обжалваемост на актовете на администрацията и препятства осъществяването на търсения съдебен контрол за законосъобразност. В този смисъл е и тт. 1 от решение № 14 от 04.11.2014г. по к. дело № 12/2014г. на Конституционния съд, където изрично се подчертава, че разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията дава правото на законодателя по изключение при спазване на изискванията за съразмерност... със закон да предвиди необжалваемост пред съд на изрично посочена категория административни актове.“.

Не е спорно, че заявителят е индийски гражданин, с личен и семеен живот извън територията на

Република България, като мотива за депозиране на заявлението за виза - е предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24и от ЗЧРБ от Агенцията по заетостта. Правото на труд и свобода при избор на професия не са основни права по ЕКПЧ, макар да са регламентирани в чл.15, параграф 3 от Хартата за основните права на ЕС (свобода при избор на професия и право на труд) като от това е видно, че правата по хартата не съвпадат с правата по ЕКПЧ.

В подкрепа на изложеното е и §56 от Решение от 8.01.2009 г. на ЕСПЧ по делото на В. срещу България, по жалба № 72636/2001г., където съдът сочи, че „жалбоподателят е бил лишен от възможността да заема своя пост на длъжностно лице или да намери друга работа за известен период от време, възможности, които по принцип не са гарантирани от Конвенцията“.

В този смисъл, че при мотиви за виза „D“ с цел труд или стопанска дейност, има недопустимост, е и съдебната практика на Върховния административен съд (определение № 11956 от 06.11.2024г. на по адм. д. № 10551/ 2024 г. на ВАС, III отделение, определение № 7964 от 26.06.2024г. по дело 6409/24г. III отделение, определение №8750 от 23.09.2025г. № 8989/2025 г. на ВАС, определение № 5620 от 29.05.2025 г. по адм.д. № 5381/2025 г. на ВАС, IV отделение, определение № 2493 от 06.03.2026 г. по адм.д. № 1855/2026 г. на ВАС, IV отделение, като и константната практика на АССГ).

Следва да се има предвид, че ЕКПЧ регламентира защитата на основни и фундаментални права - като правото на живот, на забрана на изтезание, на семеен и личен живот и т.н.. Няма данни за накърняване на посочено право, а опит да се подведе трудовата заетост като право на избор под нормата за личен живот. С оглед това съдът е длъжен да се съобрази с разпоредбата на чл. 10а ал. 4 от ЗЧРБ, според която отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 (от вида на процесната) не подлежат на обжалване по съдебен ред - и да прекрати като недопустимо производството.

Така мотивиран и на основание чл. 159, ал. 1, т. 1 от АПК СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като недопустима жалбата на А. К. С., [дата на раждане] в Р И., гражданин на И., чрез адвокат К. от САК, срещу отказ за виза тип „D“, издаден от Г. Г., КДЛ в Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република И..

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело № 2202/2026 г. по описа на Административен съд София – град, I отделение, 46 - ти състав.

Определението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 7 - дневен срок от съобщението за постановяването му до страните.

Препис от определението да се връчи на страните.

Съдия: